

Dacă n'ai cu ce, sau nu vrei se plătești abonamentul Calicului, nu'l primi, nu cumva se'ți dică cineva, ce pôte nime nu 'ți-a đis: Că ești om cinstit!

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Mergem înainte și înaintăm ca racul.

„Nebuna“ pälindu-se de sus, începe a se uita jos, și a pâși pe urma minții.

„Dreptatea“, încă verde, provocând pe deputații românești din dieta țerii se iasă din partidul guvernamental, deja începe a se strîmba. Biata de ea se vede, că e atacată de influența moderațiunii, pentru-că altcum n'ar putea sta pe basa programului național din 1881, cum însuși strigă preste sat, și totodată a recunoște, că Românii au deputați în parlamentul din Budapalestina.

„Nebuna“ se pleacă, „Dreptatea“ se strîmbă. Oblu singur Calicul mai stă!

„Unirea“ și „Telegraful Roman“, când veți, ce alianță publicistică au încheiat între sine întru apărarea cauzei naționale române, fără voie îți vine se le strigi: „De pēr, că reverendele's scumpe!“

„Gazeta Transilvaniei“, „Miron Românul“ și „Liga“, au încheiat — cum se țice — o triperalianță în scopul de a desființa metropoliile române din Blaj și Sibiiu, și a ridica pe Nicolae Mâneguț pe scaunul vechei metropolii alui Nicolaenuvecertați în Alba-Iulia.

Hoch „Mâneguț!“

În Sibiu dela mórtea marelui Andreiu cel mic, în tipografia archidiscreditată nici o carte bisericească gr. or. nu s'a mai tipărit. Cele tipărite sub Șaguna tóte s'au vëndut. S'a zidit însë tot din banii lui Șaguna un palat al tipografiei archidecăđute, și'n acesta, în lipsa de alte cărți, se vinde Visul Maicii Preceste, protocóle sinodali, și Leonat din Longobarda, care se hrănia cu barba!

În Blaj, dela mórtea lui Șuluț și alui Mendel se falsifică textul oriental al cărților bisericești, și opul epochal „Pregătirea pentru mórte,“ ieșit de curënd de sub tipariu, a devenit cu totul de prisos, devremece ovreii eo ipso fac Blăjenilor acel servițiu.

Când un prost național face în loteria cea mare câștigul prim, sau în loteria cea mică un terno, ne umplem de invidie, și bătându-ne cu pumnul în pept strigăm încet ca nime se nu ne audă: N'am putut eu fi acel prost național?!
 BCU Cluj / Central University Library Cluj

Eugen Brote tot ce a avut, vaci, boi, viței a jertfit pe altariul națiunii, pentru ca el din al națiunei se se pótă îmbuiba, și națiunea se sufle în păsat.

Martiri naționali avem mai mulți decât aceștia merite de martiri, și cu cei mai mulți dintre ei, dacă'i pleca cătră Raiu, sfântul Petru îți închide porțile Raiului dinaintea nasului, pentru că's croiți din pănură slabă.

Dascăliilor le-am urcat de silă bucuros leafa la 300 fl., și ceea-ce copii învăță dela ei, adeseori nu face 3 pițele!

Batem din mâni și din picióre, ca și țiganul, când era se se înece la mal, contra întroduserii căsătorii civile, și prin procedura divorțială contribuim la înflorirea concubinatuului etc. etc.

C'un cuvënt: Mergem înainte, și înaintăm ca racul!

Noutăți cioplite din secure.

Estan mulți s'au însurat de disperațiune, că dulcele Crăciunului, sau carnavalul, a fost prea lung!

* * *

Reuniunea femeilor române din Brașov a decis, că în areopagul bărbaților sei de încredere numai atari bărbați se pot alege, care cred ceea-ce nevestele le spun, și nu ceea-ce însuși vęd cu ochii!

* * *

Tribuna d'un timp óre-care jócă'n ciur hora moderatilor, de nici veaca n'ó atinge, și de aceea Dreptatea n'are lipsă a se strimba!

* * *

Secuii au petiționat la înaltul ministeriu din Budapalestina pentru încorporarea României la Ungaria, ca se nu li se mai pótă împuta, că ei pentru câștigarea pânei celei de tóte zilele, emigrează în țeri streine!

* * *

Se đice, că între cei 80,000 indiviđi adunați la porunca guvernului în Budapalestina spre a demonstra pentru căsătoria civilă, 50 procente au fost ovrei, 50 procente oameni fără căpătăiu, care acasă nu puteau câștiga atâta, cât au câștigat pentru-că în Budapalestina au strigat: Élyen Vekerle!

* * *

Eugen Brote, frunzánbuzatul martir național, după asigurările „Corespondinței Române“, așteaptă încorporarea Rusii la Ungaria pentru ca se se întórcă în patrie!

* * *

Deputații săsești, înțelepți și circumspecți cum sunt, vor vota în parlamentul din Budapalestina pentru căsătoria civilă, din motivul, ca se nu le sterpiască tóte fráuăle, și'n special cocóna „Universitatea“!

Dedicație amicului X.

Când întrași tu în lume	Și de atunci și până ați
Din Olimp s'a coborât	Cu Bachus rivalizezi,
Bachus și punându'ți nume	Ba el câte odată'i treaz
Trist la tine a privit.	Dar' tu nice când visezi.

Și apoi darul beției	Urcă-te dar' în Olimp
Sub perină ți l'a pus,	Și te pune'n locul lui
Și prevădând că li'ntrece	Ție îți compete acolo,
Plângând cătr' Olimp s'a dus.	El lângă tine'i Sécuiul

Un dialog local.

— Fosta'i la banchetul dat cu ocasiunea instalării nou alesului nostru preot?

— Dór' n'am nebunit se plătesc 5 fl. pentru o mâncare! — Eu cu 5 fl. trăiesc o săptămână întreagă!

— Și eu tot așa! Eu însă trei zile înainte de banchet n'am mâncat nimica. La banchet am mâncat atâta, încât trei zile după banchet n'am avut lipsă se mănânc, și șampanul, ce l'am beut, 'mi-a ramas câștig curat!

— Veđi asta și eu puteam s'o fac!

Visul și realitatea.

Astă nópte am visat
 Un vis fórte minunat:
 Păr'că la bal me aflam
 Și cu dame'mi petreceam,
 Tot cu dame prea alese
 Numa'n haine de mătase.
 Și par'că veni un vânt
 Gróznic pe acest pământ
 Ce din ceriu era menit
 Se ducă în infinit
 Ori-ce lucru ar fi ntêlnit,
 Care'i luat pe credit,
 Id est: care'i neplătuit
 Vai! ce frică mai întrase
 În damele de prin casă,
 Căci pân' ȕici un tatăl nost,
 Una nu fù cum a fost,
 Tóte-au rêmás ca Eva
 Când din pom în raiu mânca!
 De acest vis turburat
 În picioare m'am sculat
 Și cu glas mare-am strigat:
 Dómne, prea bun și prea sfânt
 Se nu trimiți așa vânt
 Pe ticălosul pământ,
 Că dacă face din dame
 Vântul acela tot Ève
 În stare a fi din bărbați
 Se facă „Adami” curați,

Și-apoi poftim de gândiți
 Cât am fi de fericiți,
 Dacă mueri și bărbați
 Am fi tot Adami curați
 Și ca Eva îmbrăcați
 Acî'n luna lui Andrea,
 Sărăcuț de maica mea!
 Ce făcui, ce nu făcui,
 Destul că ear' adormii,
 Dar' astă dată avui
 Un vis și mai îndrăcit
 Din care m'am pomenit,
 C'un catar înfricoșat
 Uitați-vê ce-am visat:
 Par'că dela nori de sus
 Se coborîse un urs
 Mare cât un bivole,
 Iute ca un iepure,
 Sburător ca paserile
 Flămând ca locustele,
 Și mânca, nene, mânca,
 Și tot nu se sătura
 Și din gură tot striga:
 Voi urȕitori de gâlceavă
 Haidați se vê prind de glavă,
 Că de aceea am venit
 Vouê se vê fac sfârșit.
 Și venia, nene, venia,
 La urs fórte se'mbulzia

Popi uniți și neuniți,
 Protopopi bătuți de sfinți,
 Asesori de consistor
 Cu vlădici în preajma lor.
 Și veniau — dar' nu'ntorcea
 Că ursu cum mi'i vedea
 În brânca lui mi'i stringea,
 Și vai grozavă minune,
 Mi'i mânca ca și pe prune:
 Huzdup unul după altul
 Și'i mânca nemestecați
 Cât în puținică vreme
 Popii mei nu mai dau semne
 C'ar fi'n lume; nici o barbă
 Nu vedeai cu revereandă,
 Cât jurai că din potop
 A scăpat vr'un protopop,
 Póte, dar' de cruda fiéră
 N'a scăpat popă din țeră,
 Nici vlădic nici canonic
 Nici asesor nici crâsnic,
 Tot ce-a fost tacmă popéscă
 Scris fû sê se prăpădescă
 De acea fiéră drăcescă.
 Dacă un laic întreba
 De ce face el așa?
 Se rânjia și răspundea:
 Eu mânc numai saca glavă

Ce face'n lume gâlceavă
 Și desbină un popor
 — Numai pentru punga lor —
 În două taberi dujmâne
 Atuncia me tređii... drace!
 Și privind cătră uliță
 Vêđui o biboliță
 Fugênd cu códa pe spate
 Dup'o cocónă, departe
 Ce era în haine roși
 Ear' băietii lăcomoși
 Se védă năzdrevenii
 Făceau loc biboliții.
 Dar' când mai se o ajungă,
 Un popă cu barba lungă
 Cât un fuior — o oprește
 Și pe damă ocrotește.
 Du-mi'l drace, m'am gândit,
 Visul nu mi s'a sfetit,
 Vêđ și dame — negreșit
 Cu toilete pe credit
 Și véd și popi groși la glavă
 Cari fac zarvă și gâlceavă;
 Decât așa vis, fêrtate,
 Mai bine o realitate
 Chiar mai mică — dar' se fie
 Aievea, nu fantasie!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Sus Mărcuț, că'i carneval
Jocă o leacă'n Ardeal,
Dară jocă'mi ca un urs
În Comana cea de sus
Care'i lângă Făgăraș,
Jocă'mi că'ți dau trei gărași!

Dar' jocă Mărcuț frumos
Cu părintele Tăpos

Care'i vestit ca și tine
Pentru faptele'i creștine.
El are bani și'mprumută
Luând sută după sută,
Pentru care fapte bune
Dusui-s'o vestea'n lume,
Ear' poporul despoiat
Pusu-s'o l'o botezat
,Tăpos cel nesăturat!«

Dar' Mărcuțule năuc
 Jocă'l tu frumușeluc,
 Că'i gingaș, e delicat,
 Decând martir a răbdat,
 Fost'au și scuipt în față,
 Fost'au tras și de mustață,
 Chiar și palme a răbdat
 Pentru singurul păcat,
 Ca guraliv, pricinaș,
 Răbdat'a și'n Făgăraș
 Palme, pumni și' mpinsături
 Dela Români și Unguri,
 Că bagséma așa'i scris
 Se fie numai de rîs.
 Jucând cu popa Tăpos
 Iuește'i tu frumos!
 Părinte sfinția ta
 Cum chiamă góngă aia,
 Care mîncă musteța
 Ca filoxera yia?
 Góngă aia, părinte
 Ce scóte perii din piele
 Se chiamă „țuțurătură”
 Și'i proastă preste măsură,
 Dar' de vrei se nu te-apuce
 Fă părinte des la cruce,
 Și nu trage cameți multe
 Nici vorbe nesocotite
 Așa cinstite părinte!
 Apoi Marcule buzat
 Du-te o leacă la Bănat,

Dar' mergi până'i carneval
 Colo jos în Torontal
 În Sarcia română
 Și'mi apucă în mână
 Pe dascălul Lăpădat
 Care'i vrednic alungat
 Nu numai din acel sat
 Dar' din întregul Bănat,
 Că'i atât de lăpădat
 Și atât de nespălat,
 Cât mai bine spini în școlă
 Decât aceea schidólă.
 Nici nu'l mai lăsa se între
 Cu a lui fapte și cuvinte
 În școlă'n tre școlărițe
 Jocă'l o leacă n'uliță
 Și jucându'l iuește'i:
 Hei, mēi Lepădate mēi!
 Purtarea'i mai mult ca cartea,
 Mănânce-te sănătatea!
 Deci purtare bună bré
 De vrei dascăl a ședea,
 Că cu ceea care o ai
 Poți se fi cociș la cai,
 Dar' nu dascăl la copii
 Bată-te Pestalozzi
 Și điuă duminecii!
 Apoi mergi Mărcuț fuga
 La Bănat în Lipova
 Și acolo jocă un pic
 Pe domnul Dr. Halic

Și jucând strigă'i un pic:
 Doftore prea luminate
 Cum de lași așa păcate
 Așa greșeli neiertate
 Se se'ntêmple'n Lipova
 Până trăiești dumniata?
 Cum de lași ca Lipovenii
 Se facă cu'nvătătorii
 Reduceri ca cu păstorii!
 Trei dascăli n'o fost destul,
 Dar' nici unul nu sătul,
 Acum din merindea lor
 Ați mai pus învățator
 Și pe un al patrulea
 Se'nvete și el a răbda,
 Fόμεa și golătatea?
 Noi știm că la multe guri
 Trebe multe îmbucături!

Și înmulțind gurile
 Sporim bucăturile!
 Dar' Lipovenii's cu minte
 Ei reduc salarele
 Și'nmulțesc posturile.
 Mai bine patru postească
 Decât trei se se hrănească!
 Óre protei place-i-ar
 Când vládica pune-i-ar
 Încă un protă lângă el
 Apoi se'l plătească el
 Id est prota din al seu,
 'I-ar cădea bine sau rău?
 Dar' pe prota nu'l scurtează
 Nici din stole, nici din rađa
 Nime, că dór' prota'i popă
 Nu'i filcău, că'i tuz de dobă!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj, Central University Library Cluj

N'am obiceiul, nici darul de jos, necum cel de sus, de a face politică. Nu 'mi-am părăsit nici patria pentru mântuirea națiunii și salvarea pielei celei mai aprópe de cămașa proprie. Atâta fie'mi însé și mie iertat a constata, că respunsul dat de ministrul esternelor A. Lahovari, în camera României, lui D. Sturza în chestiunea nóstră a Românilor din Transilvania și satele învecinate, e tot așa de nimerit, ca și acela al cantorului din Stenia, când acesta, c'o palmă a astupat gura dascălului, care într'o Duminecă cu glasul prescris de tipic al doilea, a cântat „Mărire Tatălui” pe glasul al șeptelea.

Cânte D. Sturza, Fleva, Grădiștian, Stolojan, ce tipicul interesului după strana ministerială le dictează, atâta stă: Ei pe noi Români din Transilvania, Ungaria și Bănat nu ne cunosc, sau au despre noi cunoștința mocanului despre safran.

Noi Români din Șovenistia suntem, ce e drept, calici, dar' suntem calici suverani — nu ne temem de maghiarisare!

Dacă Ungurii nu ne-au maghiarisat pe noi atunci, când mai aveau câte ceva, ați, când au ajuns a fi calici ca și noi, până'i cōda cu porc și codubatura cu cōdă nu ne mai maghiarisează.

Și dacă protopopului N. Mâneguț îi succede a ne reuni și în credința strămoșiască, atunci celibii ni'i vindem minus-offerenti în tobă, și nici de cōda cometului nu ne temem, care, după prorocia lui Falb, în 1 Novembre 1899, adecă în ziua când numărul 11 al Calicului din acel an are se iasă, va sfărîma pământul. Et si fractus dilabatur mundus, ingavidum ferient ruinae!*)

Nu ne temem, pentru-că, când noi Români din Șovenistia vom avea un metropolit cu episcopi sufragani făcuți din una pănură, un popă sătul în fie-care sat înloc de doi flămânți; un dascăl cu leafă, înloc de doi fără simbrie; un cantor cu plumâni normale, înloc de doi fără splină etc. etc. atunci fără temere ne vom putea închina uniunei Transilvaniei cu Ungaria, căci autonomia Transilvaniei totuși ne va fi asigurată, și Ungurii fără samsarlicul onest alui D. Sturza vor sta cu noi de vorbă. Nōue unirea Transilvaniei cu Ungaria nu ne strică atâta, cât neunirea noastră în credința strămoșiască.

Cu tōte este noi Români din Șovenistia învăluți cum suntem cu credința în două reverende, și fără a dispune de alte puteri decât de propria noastră neputință, romanisăm mai mult decât Ungurii cred că pot maghiarisa. Un servitoriu, ori o servitore română romanisează într'o casă ungu-rească într'un an mai mult decât tōte kulturegyleturile laolaltă decând există au fost în stare a maghiarisa români!

*) „Nu'i ruină, pe care românul nu prinde rădăcină!”

Ungurii scăpătați în avere, și dați de ovrei ori de executorii de dare ai statului din moșia strămoșască pe strade, pentru-ca nime se nu'i mai cunoscă, se dau de români. Nemți, Sasi, Armeni etc. ajunși la sapa de lemn, cerșesc în rënd cu țigani românește!

Se nu creadă Ungurii, că au maghiarisat pe ovrei. Din ovreu numai dracul și românul pôte face ce'i place.

Eu n'am auđit, nici n'am cetit, că cutare ovreică se fie fugit cu unguri, cum mai dăunăđi mai multe ovreice au fugit cu flăcăi români.

Florica lui Mihaiu din Ibisdorful românesc a făcut mai anii trecuți din Isac Bretter român în formă și scriptură. 'I-a ąis: Isac! de vrei se'ți fiu nevastă, fă-te creștin, îmbracă-te românește, postește patru posturi, Mercurile și Vinerile, și când n'ai ce mânca de dulce, rabdă cu mine de post!

Isac Bretter a ascultat, a luat pe Florica de nevastă, se pörtă românește, crede românește, copii și'i crește românește, și când Florica îi rade câte o palmă preste gură, nu strigă „ai vai mir,“ ci „vai de mine“ Florico, nu mai da!

În Transilvania chiar și dobitocele, singur prin un deus ex machina, lucră pentru romanisare.

Așa spre exemplu frăuele din Șura mare, și alte comune săsești din jurul Sibiiului, trebuie se cânte românește până'și mulg bibolile, că altcum aceste nu slobod laptele!

Un mare proprietariu ungur din Câmpie, alungând dela sine tôte servitórele românești, și băgându'și, în interesul ideii de stat maghiar, servitóre secuence, dacă a voit se mânânce lapte, a trebuit se'și înbrace servitórele cu cătrință, că altcum vacile lui n'au stat se le mulgă, etc. etc.

Așa romanisează românul rîdënd de cei-ce, voind a maghiariza, însuși se romanisează!

Stan Pătitul.

Țeara noastră Transilvania, pănăcând se stăpânia de Nemți, se numia țeara urșilor. Semn acesta, că pe atunci în Transilvania urșii erau dătători de ton.

Decând Ungurii au ajuns a stăpâni Transilvania, urșii, ca se scape de darea de consum, nu mai ies din gaură.

D'un timp óre-care, în Transilvania numai urși cu lanțul de bot din Bucovina ori Moldova, și Marcul Calicului se mai vęd prin Transilvania.

Sub stăpânirea ungurească însă porcii sălbatici s'au înmulțit în Transilvania, întocma ca și cei domestici prin cărcimele ovreești.

Atâta porci sălbatici se află deja în Transilvania, încât kulturegyfeturile vor trebui se și exporteze cultura în Orient, pentru-că nu mai e sigură de mulțimea porcilor sălbatici.

Înzădar se dăce, că cultura stirpește fiarăle sălbatice, eu la noi în țeară observ contrariul.

Tóte pădurile din Transilvania sunt pline de porci sălbatici, chiar și pădurile comunei Arini, unde mai nainte de 10—15 ani porc sălbatic n'a rímat.

În comuna Arini — și asta vreau se vă povestesc — notariul comunal a întreprins mai dăunăđi o vînătoare de porci sălbatici cu mânători, sau cu hăisăitori.

Notariul din Arini din fire e un om curagios. Asta se vede chiar și din lărgimea pantalonilor sei în acea parte trupească, cu care șede pe scaun.

Mai dăunăđi notariul din Arini și-a umplut pușca cu glonț. A luat câțiva mânători sau hăisăitori cu sine, și s'a dus în pădure. Aici și-a ales un fag stuhos, și pentru siguritatea porcilor sălbatici s'a suit în el. Sus fiind, a dat mânătorilor porunca se mâne porcii sălbatici pe lângă fagul, în care el se afla.

N'a trecut o jumătate de óră până când sunetul din gura mânătorilor resuna din tóte văile pădurii la urechile notariului. Inima notariului bătea tic-tac, tic-tac!

O ciurdă de porci sălbatici se auđia tropoind prin tufe în direcțiunea fagului, în care notariul sta. Când porcii, în fuga lor spre fagul notariului au ieșit la iveală, notariul perđânduși presința călcăelor, lunecă, cade din fag jos pe pușcă, pușca se slobóde, nimerește un porc sălbatic, porcul

remâne mort la pământ, unde, la depărtare de câțiva pași și notariul zăcea fără se știe unde e.

În sfârșit mânătorii se apropie de fagul cu notariul. Unul vedând porcul mort strigă: Uitați colo mă, pe unul l'a împușcat!

Toți se adună în jurul porcului, și'l admiră câtu'i de mare și de gras!

— Da unde o fi notariul?

— În fag nu'i!

— Da unde póte fi?

— Domnule notariu! domnule notariu! — resuna pădurea!

De strigătul puternic al mânătorilor reflectat de tóte văile pădurii, notariul pomenindu-se, răspunde de dup'o tufă dela rădăcina fagului, în care se sui-se: Aici!!

Mânătorii se apropie de el. Notariul vedendu'i se scólă ca din grópa morților, și'i întreabă dicând: Mă, n'aveți careva vr'o pereche de ismene de prisos în straiță?!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: En fă-me se înțeleg sôțe, cum Unirea, de-când s'a zămislit, sustine' morțiș, că voi din creștet până'n tălpi sunteți catolici, și de autonomia catolică se lapedă ca de dracul?!

Pupăză: Creți tu sôțe, că eu sum celibe la cap, și te pot face se înțelegi, ceea-ce om cu minte nu pôte se înțelegă? — Eu în prostia mea numai așa'mi pot explica consecuența în contradicțiile Unirii, că ea de aceea se opune autonomii catolice, pentru ca lumea se nu creadă că noi în credință într'adevăr suntem catolici, și am încetat a fi români cu biserică națională!

Colac: Ba și'i tu pe nume sôțe: Unirea jôcă hora vestitului medic din Paris cu numele Șarlatan! — Ea de

credința strămoșască nu mai vrea se știe, însă autonomia bisericii strămoșești ar voi se o aivă!

Pupăză: Asta, drept spunând, nici mie nu'mi întră în capitol, sau, cum țiței voi, în glavă!

Colac: Te cred sôte! — Ba eu știu hotărît, că tu, până ce n'ai cetit Unirea, n'ai știut, că ești catolic!

Pupăză: Mă, eu sum român; asta'i credința mea, și pace!

Colac: Tu da! — Dar' ce faci tu cu ceialalți ai vostrii, care se bat în pept, și susțiu, că ei mai nainte de tôte's papistași, și numai după aceea români?!

Pupăză: Eu te rog sôte, pe mine nu me număra între cei beți! — Eu sum român, și dacă'ți place și turc me fac, numai se fiu sigur, că rămăiu român!

Colac: Atunci sôte nu vë mai spargeți capul celibilor vostrii, și al Papii, după constituțiune. — Eu din parte'mi vë cinstesc constituțiunea, ce am moștenit dela Andreiu cel mare.

Pupăză: Mâncăți tu constituția! — Eu cu constituția nu vreau se'mi mânc averea, cum voi v'o mâncăți, și mâncând absolutismul vi se pune nod în gât, — dar' eu me duc sôte se'mi puțulesc mătăniile, c'am întrat în păresimi, adio!

Colac: Se'ți fie de bine mătăniile sôte! — Acum vëd, că tu nu ții la Unirea, care după călindariul ei postește deja 5 septămăni, și preste 2 septămăni va trebui se'si serbeze Paștile. Eu tot mai am speranță, că cu tine ađi mâne o se joc „Hora reunirii lui Măneguț,” a cărei melodie e încă necunoscută, dar' textul ei așa trebuie se sune:

„Hai se dăm mână cu mână,
Cei cu inimă română,
Se'nvêrtim hora frății,
Pe pământul Ungarii” — adio!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi când vă măritați n'aveți lipsă de zestre!
 Și după introducerea căsătorii civile în Ungaria, fetele tot vor preferi căsătoria militară. Asta se vede și dintr'o epistolă a unor coconițe din Scheiul Brașovului cu numele L. S. T. P. E. M. A. G. care, fiind-că studenții le ignorează, amenință, că la ele și oficerii se uită. Cât!

Dracul numai, că nu toate fetele au zestrea recerută la căsătoria militară, și special coconițelor L. S. T. P. E. M. A. G. din Scheiul Brașovului, precum epistola lor adresată unor studenți dovedește, le lipsește și cultura

socială, de care dispun chiar și fetele dela sate, când invită tineri la „șeșetóre“ sau la „Krenzchen.“ Căț!

Altcum și civilii, d'un timp óre-care, s'au dedat însurându-se a pune mai întâiu mâna pe zestre, și fata a o lua numai pe de-asupra, ca fuiorul popii. Căț!

O rară măestrie, care merită patentă, e a mărita trei fete cu două ii, și fără pic de zestre. Căț!

Măestria asta e proprie a unui dascăl românesc dela sate. Acesta avea trei fete. Toate trei fetele aveau două ii. De aceea una din ele de regulă era îmbrăcată nap, și când spălau rufe, tóte trei se îmbrăcau în costumul vechiu-testamentariu al strămoșei Eva după ce a gustat din pomul cel oprit. Căț!

Dascălul era altcum bogat. Toți oamenii din sat îi erau datori, pentru-că el nici-odată nu 'și-a putut scóte simbria. Cu tóte este fetele dascălului stau la pragul tainei căsătorii, ca și bolnavul din scriptură lângă lacul Vifterzdei: Nime nu se află, care se le arunce în lacul lui „Isaia tănțuește. Căț!

Odată dascălul a aflat în drum o potcova de cal părăsită, o-a ridicat, și venind cu potcova în mână cătră casă s'a întâlnit cu niște corturari. O corturăreasă vedând pe dascălul cu potcova de cal părăsită în mână 'i-a đis: Mare noroc îți stă înainte! Dute acasă, bate potcova de pragul ușii, și bătându-o ce'ți vei gândi ți se va împlini — dá un cruceriu aldoiască-te Dumneđu. Căț!

Dascălul, după ce a dat corturăresei un cruceriu, ajungând acasă, a bătut potcova de cal părăsită de pragul ușii, și bătându-o s'a gândit la măritatul fetelor. Căț!

Și ce se veđi, potcova a binecuvântat casa dascălului cu pețitori. Căț!

Într'o ȃi dascălul plecând la tîrg, a luat pe fata cea mai mare, Dochia, cu sine. Dochia era frumoasă, dar' avea năravul de se uita cu fie-care ochiu într'altă parte, și a trage din sprânceană. Căț!

După ce dascălul 'și-a tîrguit cele de lipsă, a intrat cu Dochia în cărcimă, ca se mănânce, și se bea ceva. Aici Dochia, ca de regulă, se uita la doi inși, și cu fie-care ochiu la altul. Acești doi erau din întemplantare doi flăcăi, de care tóte fetele din satul lor se feriau. Căț!

Amêndoi flăcăii, fără se știe unul de celalalt, s'au aprins de ochii Dochii, de numai că n'au strigat „tulvai că arde!“ Căț!

La câteva ȃile unul din cei doi flăcăi a pețit pe Dochia, și din douăe trei vorbe tîrgul a fost gata. Căț!

A două ȃi vine al doilea flăcău. Dochia însă chel-tuită fiind, dascălul /kanîmbiatvcutya/ două fată, și l'a lo-godit cu Fimia. La trei septemâni douăe fete erau deja chel-tuite. Căț!

A mai remas a treia fată, Paraschiva. Pețitori au venit și la Paraschiva, dascălul însă nu li-o putea presenta, pentru-că n'avea ie, ear' proști ca Adam, care se'și iee nevêsta fără ie, adi nu se mai află. Căț!

— Ști ce, ȃise dăscălița, eu dau iia mea Paraschivei numai s'o vêd și pe ea măritată!

— Asta nu se pôte, răspunse dascălul, eu nu's strê-moșul Adam, eu fără ie nu te pot ținea la școlă!

— Da ce se facem, nu veți tu cum ne împresoră pețitorii?!

— Lasă tu se hotărască potcova. Căț!

Preste nópte, dascălul cugetând mereu la potcova de cal părăsită, 'și-a făcut un plan în vis. La fie-care pețitoriu 'i-a spus în secret, că fata lui Paraschiva, o fată, ca care nu'i

pe lume așa de frumoasă, e legată de măestre a lua pe acela de bărbat, care'i va cinsti cea mai frumoasă ie. Cât!

În scurt timp șapte pețitori au cinstit Paraschivei șapte ii, una mai frumoasă decât cealaltă. Paraschiva 'și-a ales una din cele șapte ii, și s'a măritat după acela care 'i-a cinstit iea, ce 'și-a ales. Cât!

Așa 'și-a măritat dascălul în scurt timp toate trei fetele fără pic de zestre, cu puterea unei potcove de cal părăsite! Cât!

Faptul acesta me face se recomand reuniunilor de femei române, care mereu fac baluri, și fetele tot le rămân nemăritate, se bată în pragul sălei, în care'și țin balurile, câte-o potcovă de cal părăsită, ori se 'și-o achețe de șlep, și sum sigură, că'și vor mărita fetele fără pic de zestre.

Mițuluc!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Nu cei prosti sunt adevărații prosti, ci cei-ce mereu
vorbesc de înțelepciunea lor!

* * *

Pegasus multor poeți moderni d'ai nostrii nu merge
fără biciu ca și caii Bungărdenilor!

* * *

Dacă sôrtea 'ți-e amară, privește la boul ce trage'n
jug, și te mângăie!

* * *

Dacă o fată te sărută, nu fi mojjic, dă'i sărutarea
înapoi, nu remânea datoriu, că datoria e ca rîia!

Impărțirea mirilor.

Mama: Mie nu'mi trebuie căpitani în casă. Dela mórtea tatăto eu sum căpitan, și nu las ca căpitanul se'ți mănânce averea. Tu trebuie se iei pe doctorul, care'i om cu viitoriu, și mult mai frumos!

— Ști ce mamă? ia tu pe doctorul, și las' se iau eu pe căpitanul!

O mângăere.

Preotul: Mângăete, dragul meu! Dumnezeu, care din nimica a făcut lumea, și ție-ți va ajuta!

Țăranul: E demult de atunci, domnule părinte, ați în vremile aceste scumpe cine știe mai putere-ar Dumnezeu face lumea din nimica!

D-lui N. în D.: Dacă mai primești dela poștă vr'un număr tăiat scrie'mi, și eu voiu cere disciplinarea expeditorului postal.

Sunt mulți cei-ce cetesc Calicul de a fitea, și eu n'am nimica contra, dacă asta o fac cu știrea abonentului proprietariu. Eu cu numele 'ți-ași putea numera pe mulți, care cetesc Calicul altora pe ascuns, și'n public susțin contrariul.

Mai multor corespondenți: Nūmai dela abonenții mei primesc corespondințe spre ale îmbrăca în haine humoristice și satirice. Lucrări proprii humoristice și satirice primesc dela ori-cine, și, după publicarea lor, le onorez cu 2 cruceri de șir.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ad notam.

În decursul lui Martie vom începe încassarea abonamentului prin ramburză. Asta însă numai dela vechii abonenți ordinari, și dela cei noi, care ni-au cerut încassarea pe această cale.

Abonenții cu prețuri reduse sunt rugați a ne trimite însuși abonamentul.

Toți și toate se refuze primirea acestui număr, dacă nu voiesc a se numera între abonenții nostri.

Din Calicul anului curent se mai pot abona de nou 15 exemplare complete.

Din anii 1881—1889 nu mai avem exemplare complete, ci numai numeri singuratici, pe care'i expedăm a 5 cr.

Exemplare complete din 1889-1893 expedăm a 1 fl. 50 cr.

Administrațiunea Calicului.